

Enric Lluch

Tarzan dels ximpanzés

Dibuixos de Gemma Capdevila

1

*El dia que la meva àvia es va trobar
una bestiola estranya al peu d'una liana*

Abans de la matinada, es va sentir un brunzit que no s'havia sentit mai dins del territori. Una estona després, es va sentir una mena de tro. Res més. Però, com que els ximpanzés tenien la panxa pleníssima de *marula* —tothom ha de saber que és una de les nostres fruites preferides—, a penes si van obrir un ull.

Quan la meva àvia Foxi va aconseguir obrir les dues parpelles, se'l va trobar, com qui diu, al peu d'una liana.

–Vaja! Una cria abandonada! –va exclamar.

Després, s'hi va acostar amb tota la cura i va comprovar que aquella criatura estava totalment pelada. A més, era lletja i desmaniotada. Movia els braços i les cames, però no era capaç de plantar-se i, menys encara, d'agafar-se de les lianes. I per si fos poc, feia uns crits incomprensibles.

–Qui és la teva mare? –li va preguntar l'àvia.

Però la criatura estranya no va articular ni una sola paraula, almenys en cap dels llenguatges coneguts.

Per això, quan les veïnes van sentir els crits i es van acostar per veure què passava, es van quedar tan estranyades com l'àvia.

–Potser no és una cria de ximpanzé –va comentar una.

–Potser és de goril·la –va dir una altra.

–O de bonobo –va afegir una tercera.

La cosa no va quedar clara perquè cap d'elles no havia vist mai en tota la seva vida una cria sense pèls, tan pocatraça i, sobretot, tan lletja.

–Perquè mira que és lletja!

Quan l'avi Fox va tornar amb els seus companys de caça es va quedar observant-la durant una estona. Després, s'hi va aproximar molt lentament, la va ensumar i li va tocar el cap i la panxa.

–Sembla tendra –va dir mentre es llepava els morros–. Untada amb mel deu estar per llepar-se els dits.

El mateix, més o menys, van opinar els seus acompanyants.

L'àvia els va advertir:

—Ni us passi pel cap. I si resulta ser fill d'uns goril·les?

L'avi va acostar-hi el nas, va ensumar una altra vegada de dalt a baix aquella criatura i va sentenciar:

—No fa olor de goril·la. O sigui que ens la podem empassar ara mateix.

—Això, això! —va exclamar un ximpanzé jove alhora que feia bots i aplaudia amb ganes—. Variem de menú, que ja estem farts de menjar formigues, fruites i verdures.

L'àvia va tornar a prevenir-los:

—I si és verinós?

L'avi sempre va ser un ximpanzé amb recursos.

—D'acord —va murmurar—. L'hi portaré al cocodril perquè en tasti un mos. I si el cocodril no estira les potes, serà comestible.

Dit i fet. L'avi va agafar entre les seves manasses la criatura pelada i se'n va anar al riu. Però el cocodril tenia els budells plens i no tenia el cos per fer experiments.

–Això sembla un cargol gros sense antenes –va dir amb un ull obert i l'altre tancat–. I jo no menjo caragols ni altres bestioles bavoses, xaval.

L'avi va insistir-hi.

–Et sembla verinosa?

El cocodril va arrossegar la panxota, es va acostar, va ensumar la criatura estranya i va fer una ganyota.

–Deu ser-ho perquè no fa bona olor.

Tenia tota la raó. La cria pelada i pocatraça s'havia fet caca i, en aquell instant, feia una pudor terrible.

Va ser per això que l'avi Fox va fer cara de fàstic, va deixar la criatura estranya a terra i,

mentre els companys de caça es feien un tip de riure, es va rentar al riu i es va difuminar entre les branques dels arbres.

2

*El matí que la meva àvia va aprendre
que la criatura estranya menjava
com les cries de ximpanzé*

La meva àvia li va netejar la caca, va tornar al niu, va agafar la meva mare, que encara dormisquejava, i, amb una cria a cada braç, es va dirigir a l'arbreda on solien reunir-se els bonobos.

—Qui sap d'on pot haver sortit aquesta criatura? —va preguntar-los.

Els bonobos tampoc no havien vist res de semblant.

—Potser és una cria defectuosa de gorilla —va insinuar una bonobo vella—. Preguntà'ls-ho.

Però la meva àvia sabia que alguns gorilles tenien mala bava i no convenia buscar-los les pessigolles amb dues cries a coll. A més, com els podia tirar en cara que havien abandonat un fill defectuós enmig de la selva? Qualsevol deia això, i encara menys en presència d'un espatlla platejada!

Així que va decidir tornar al cau i deixar passar el temps rosegant fulles tendres d'enfiladissa. Tot just va seure a terra que la mare va reclamar-li la seva ració de llet. Aleshores, la criatura estranya es va enganxar a l'altre mugró i va començar a empassar llet com si s'acabés el món.

Això va fer pensar a la meva àvia. Si aquella criatura menjava el mateix que la seva filla i ho feia de la mateixa manera, possiblement era, també, un ximpanzé. Defectuós i lleig, això sí, però ximpanzé al cap i a la fi.

Després, mentre els donava copets a l'esquena perquè fessin el rotet, va reconsiderar la idea i així ho va comunicar a les veïnes.

—Deu ser un ximpanzé d'una altra comunitat i el deuen haver abandonat per ser tan lleig, tan pelat i tan desmanyotat.

Una de les veïnes es va rascar el clatell abans de manifestar que una mare ximpanzé mai no abandonaria els seus fills.

—I si fos tan lleig i defectuós com aquest?

—No.

L'àvia Foxi va insistir:

—Se m'ha agafat al mugró i s'ha atipat de valent.

Aquell comentari va motivar que la ximpanzé més anciana examinés l'èsser excepcional de dalt a baix, de dreta a esquerra.

–Si no fos perquè no té ni un pèl, diria que s'assembla molt a les nostres cries –va intentar dictaminar–. Però no acaba de ser igual.

O sigui, que tampoc no en va treure l'entrellat.

I va ser la ximpanzé més jove qui va fer la gran pregunta:

–Què penses fer, ara, Foxi?

L'àvia, pel que semblava, ja ho tenia decidit.

–Me'l quedaré fins que n'apareguin els pares.

–I si no apareixen?

L'àvia es va masegar el cap, es va rascar l'esquena amb totes les ganes i, després, es va posar un dit al front. Un instant després, se'l

va posar al nas (els ximpanzés solem pensar millor així), però no va saber contestar aquella segona pregunta important.